

СТАРМЛАДИ

ХУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧАН ЛИСТ.

Стармлади: Опет »сикира« ради!

СОТОНА!

Да л' ти је когод певао песму,
ти црна слико злобе и лажи,
ти гадно врело свакаких зала,
да л' ти је пево... истину кажи?!

И ако јесте и ако није,
почуј и мојих гудала жице;
па ако нису славуја гласи,
оно су тице-злослутице!

Твоје ће владе нестати скоро,
охладнеће ти паклене груди,
а твојих злоћа отровни неброј
наслеђиће ти наскори људи.

Или зар може и више бити
сујете, злобе, пркоса, свађе,
нег што се данас у нашем Српству
у наших — људи може да нађе?

Има ли веће похвале луде
и веће грабње за новцем, кажи:
нег што је има хуљица нека
у новцу која спасење тражи?

Па пакост љута, суровост хола,
и томе равне небројне ђуди;
зар има где год реци ми, више
него у неких данашњих људи?

А што се тиче неслоге, лажи,
и то су наше погрешке старе,
погледај само, па се задиви,
погледај себе — новинаре!

Да ли и даље да бројим, реци,
»врлине« што су »красиле« тебе,
а сад си давно дао их њима,
да они са њима »диче« себе!

С тога ти, видиш, и певам песму,
с којом се ваљда сав Србин слаже:
али перо је моје слабо,
тебе, сотоно, да прикаже.

Ал' твоја ће влада, тако ми Бога,
наскоро са свим нестати, проћи,
а ти ћеш онда код твојих ђака,
»ђаволске« школе учити моћи!

Стармали.

Молба

Превисоконајславнијему
САБОРСКОМ ОДБОРУ

у
Сријемских Карловцих.

Дражестно потписани молимо хвале-
вриједни мађарско-родољубиви Превисо-
конајславнији Наслов, да нам узајми но-
ваца за купити двије тисуће јутарах миле
нам земље Његове Преузвишености го-
сподина трофа Алберта Апоњи-а, кр. угар-
скога министра за школе.

Земља је купљена за 710 К (слових
седам стотинах и десет крунах) по јутру,
а нами је потребан зајам још само 605
К (слових шест стотинах и пет круне) по
јутру, што чини износ од 1,210.000 К,
слових један милијон, двије стотине и де-
сет тисућних крунах.)

Тим ће се зајмом сачувати 50 (слових
петдесет) мађарских порородицах — које
немају ни једнога дјетета, већ је то све
свијет без дјеце; тиме су нас помogle
наше мађарске бабице, а Ви нас помо-
зите зајмом и не допустите, да се селимо
у Америку.

Остајемо надобудни, да ће нам се
горња свота у року од осам данах преко
велесицењенога господина и брата грчко-
источнога Хрвата др. Николе Ђурђевића
пл. од Starcsevich доставити.

Са мађарским поштовањем
у име свих породицах

Јанош Мароди }
Калман Иштоки } Др. Ђурђевић.

Ову *бесплатно* састављену молбу од
нашег потпредседника г. др. Н. Ђурђе-
вића препоручујем с том напоменом, да
се у комисију за процену земље изабери
такови стручњаци, који ће тај зајам одмах
одобрити; најбоље нек се изашље прота
Божа и сам владика Гавро.

Зајам одобравам и ја.

Јаша Томић.

НА ЗНАЊЕ.

Јављамо »Срборану« да ћемо Ракоцаја
почети нападати одма, чим положи бан-
ску част.

Управа радикалне странке.

ДВАНАЕСТ СЛОВЕНСКИХ ГЛАВА.

(И три свиње у капуту.)

— Једном посланику. —

На далеко је прочула се
Грофе, твоја просветна слава,
Ево и сада је разнесе —
Дванаест словенских глава.

Дванаест словенских глава,
Која су за цркву пали;
А колико ћеш још за школу
Да цвили сирочади мали?

Па настави пут, даље само
Дакако „уздигнуте главе,
А наће ће се изрода,
Који ће још да те славе.

Та наћи се отпадника,
Ко Попадић, Јаков и Коста,
Та наће се у радикала,
Сличних створова доста

А нејака сирочад палих
Она ће љуто да их куне,
А што би српски народ
Што с изродима — већ да пљуне!

Стармлади с. р.

Новинарски извештај.

— Пише: Шмуцицки. —

— „Жено моја окрени се виду“ — певао је
Молтке својој жени, други дан после венчања!

— „Шлингвана марами.“ и „Море ми је
љубав твоја!“ — велика серенада од новинара
Хардена, пева опет грф Молтке своје прија-
тељу Ајленбургу.

— „Бог убио, ко нас раставио!“ — отпева
Ајленбург Молткеу.

*

— Ако је ико могао се надати нападају
одостраг с леђа — ја сам најмање се могао
надати.

Молтке.

*

— Не налазим никакве разлике између моје
бивше жене и Јаше Томића. Обоје су за мене
две нуле (00).

Молтке.

— Ја сам тога уверења, да вам неприја-
теља треба спреда, а пријатеља острага на-
пасти.

Молтке.

— Када „љубав“ у срце улази — онда па-
мет у дугме силази.

Харден.

ИЗ ЈЕДНЕ АВТОНОМНЕ ШКОЛЕ.

Учитељ Бенин, по милости Божијој
друга важна личност у страци, а по
несрећи манастира Хопова бивши мана-
стирски ђак, данас је предавао једну врло
тешку методичну јединицу: осму заповест
Божју, која гласи: не укради. Преда-
вање је било красно; мислиш: опсениће
дечицу. Кад је већ по упуству свога про-
фесора извео и примену на живот и си-
лом своје власти забранио деци да не
смеју никада ништа украсти, устаде — и
запита једна ученица: молим, а сме ли ђак
украсти шест кашика.

Учитељ: Не сме, јер драги Бог све
види.

Друга ученица: Молим, а сме ли ђак
украсти 4 златна дугмета?

Учитељ: Ништо, јер праведни Бог
крадљивце казни.

Трећа ученица: Молим господине, а
сме ли ђак украсти шест комада виљу-
шка и ножева?

Учитељ (црвени): Не сме ништа, јер
је то грех против осме заповести Божје.

Четврта ученица: А сме ли ђак, мо-
лим, украсти који столњак.

Учитељ (бледи) не смо децо нико ни-
шта туђе узети.

Пета ученица: А сме ли ђак, молим
украсти чије чакшире и који федермесер?

Учитељ: (помисли на старог поп Ми-
лоша и позелени) кажем Вам децо да
нико никада не сме ништа украсти, јер
је то грехота од Бога, а од људи
срамота.

Деца се насмејаше; сад један ђак упи-
та свог стидљивог учитеља: молим госпо-
дине, а сме ли све оно, што су Мица и
Маца, Јуца и Јеца, Милица споменуле,
сме ли све оно украсти један манастир-
ски ђак, а да не згреши против Бога
и да се не осрамоти пред људима.

Учитељ поплави ко Јашина усна и
окренув се прозору уздишући рече: О
велики по делима Јашо, благо теби, ти и
зреле људе вараш, а ја не могу ни децу.
— Слуга зазвони а час веронауке се
сврши.

Другога часа, да не би морао опет по несрећи бивши манастирски ђак, а по срећи мали ученик великог учитеља — мали »крадец« великога убице — из почетка опсењивати децу, а ипак црвенити и зеленити, упита — да брже пређе »испредавано градиво« — једно врло слабо развијено дете: шта смо научили прошли пут из осме Божје заповести?

Дете: Ми смо научили прошли пут из осме Божје заповести то, да се ваља окренути и гледати кроз прозор у поп Милошеву кућу и казати: о Јашо, благо теби та и зреле људе вараш а ја не могу ни децу.

БЕЛЕШКЕ С ПУТА.

I.

Стрина, дед ми изнеси мало бекеш и шубару на луфт; док очистим коње, идем онда у пороту; данас ја председавам. — Рано је још. Могао би ми још коју рећи за оно земље. — Ајд, чек док отарем нос. Видиш, овде код нас може свако све бити, само не може свако бити пона за тај се чин траже људи у свему примерни, ал тамо... Тамо једино може свако поп бити, а за друго штогод треба особита спрема. Зато им и јест све натрашке. Попови се за све више брињу, него ли за цркву, и примеран живот, и ја нисам видео међу њима правога попа; но кажем да их нема, ал ја нисам наишао на њих. Чуј само ово: две недеље пред Божић изађе у новинама ова сензационална вест: на први дан Божића служиће у вршачкој саборној цркви владика вршачки, и други дан прота. А на бадњи дан изађе деманти обадве вести; из разлога, што ће бадње вече провести владика у бројању седмица и осмица, даље у друштву са дољацима и кечевима и тако дочекати зору, неће ове године ни на Божић служити. Друго. Из разлога, што ће ове године на други дан Божића бити поузданички састанак у винограду вуковарског адвоката Светислава на који безусловно мора доћи и прота Божа, то исти прота неће тога дана служити, већ ће га заменити који од месних свештеника. Уједно се упозорује месно свештенство да ради тога не подиже тужбу конзисторији против свога слаткоречивога прота, јер ће и тако прота председавати у конзисторији. — Јао, синко, па зар је тамо тако? — Грозно, стрина.

Само да ти кажем ово. Исти се онај владика разболео и добио од своје браће допуст на две године ради лечења. У то му умре најстарији брат и тај владика тако болешљив одмах силом сео на још не дезинфицирано место покојничко. Ни један попа му није смео рећи: владико, зашто си лагао? Ил си болестан, онда си требао отићи на операцију, на клинику, у болницу, у манастир — у куће, — ма куд — или ниси био болестан, што сад најбоље видимо, зашто си онда варав сав свет? Срам те било! — Па да, требао га је ко изобличити. — Разуме се ал то код њих нема. Код њих ти је овако. Представи себи: ова мотка, то ти је на пр. Кузман; онај балван, то ти је Ђорђе; ова ветрњача, то нек буде Никола; овај шкаф, то нек је Гавро; овај судопер, нек је опет Божо; онај колац, то нек је Светислав; ово наше теле Руменка, то нек је Миша, а наш тишлер Томић, то нек им је вођа Јаков. Сад пази. Она мотка се преврља ко треса у риту, онај балван легне, куд га тишлер одбац, она ветрњача клепеће, како ју тишлер окреће, час овако час онако, у онај шкаф сипа тишлер штогод хоће, јер шкаф прима свакојаке сплачине: судопером брише све, што треба, и што хоће — мада је судопер некад служио само за суде, а колац носи са собом увек да привеже оно теле, што се ћуди. Једном речи, тишлер влада. — Јао, наопако, а што се попови заборавише тако? — Ко би знао? Мисле само на смрт и на онај други живот, па и они хоће да себи осигурају бар једно место онде, као и тишлер што је себи забележио место братовљевом крви. — А сад треба да идем. Код нас је тачног у звањима, а код њих у затворима. — Е шта би? Нашла сам у твојим чизмама ону булету, знаш што си ми говорио, сешћу на њу и мало ју углачати, а онда ћу у данашњем јавном предавању „О узроцима злочина,“ показати и њу као средство, да убијца стече код слепа света владајући глас као онај Јаков на оној земљи.

— А мислиш „Zasztava“. Сасвим добро. Покажи то средство за ширење истине.

II.

Стрина, стрина, где си, шта радиш? — Ево ме, крпим чаране. — Дакле декан поткивачкога факултета дошао је својим научним истраживањем до сасвим противна резултата, у погледу поткивања жаба, од онога, што је јуче обелоданио проректор универзе за природне лепоте. Данас је

било о томе предавање. — Знам, слушала сам у кујни на телефону. Боље ти мени причај о оној земљи, што се окреће око себе и још око сунца свог у кругу, ради чега се и оним људима не престано врти у глави. — Е, стрина; бадава, ти си паметна жена. Мада сам и ја знао за она окретања и теби синоћ то после теја спомнуо, ја ипак нисам дошао до онога закључка: да се тамо свима људима мора вртети у глави. Видиш, сад ми је што-шта јасно.

Највише сам се задржавао међу неким Србима — а зашто, то ћеш после чути, — и све ми се чини да смо и ми с њима у некаквом сродству; мора да се наши стари овамо доселили из Лике. То ти је један несретан народ. Сад су се населили адвокати. Они хушкају све Србе поротив свију; најпре учитеље против попова, па онда попове против учитеља, а учитеље против учитеља и тако све те слеице збуне и онда просто исисавају онај народ. Учителима мило, што се адвокати с њима љубе на улици, па држ онда по поповима, а попови се опет поносе, што адвокати у по бела дана вду с њима испод руке, па удри онда по учителима. — Па, кад се мисле та два сталежа, што воде народ — сложити? Докле ће они бити слепи? — Ја ти стрина то не знам казати, ал мислим да ће то онда бити, кад народа не буду имали; народ ће сасвим осиромашити, онда му нико не треба, или ће се раселити.

— Тамо ти људи грцају у параграфима. Проти сваког параграфа, који говори о добру, има двадесет других, који тај параграф изигравају. То су све израдили адвокати и велика господа. Живот једнога зеца више вреди него ли живот човечија. Миливоје ранио зеца, тог зеца ухватио Савин пас, од пса отео зеца Јоца те га предао Младену и тај баш огулио зеца и почео транжирати, кад ево жандара и отме зеца. Ни један га није појео, а сваки је био месец дана затворен. Шта мислиш? А ишван Гавра пуцао на јелена па убио једну младу жепу, иза које је остало четворо сирочади, и добио два месеца затвора, што је учинио прекршај проти сигурности живота. — Наопако. — Јест стрина. Није то к'о код нас. Ми имамо само један параграф: *буди поштен у свему* и онда нема тога зла. Ал код њих и онај, ко све своје законе стрпа у један параграф, направи којешта. Тако Кошут издаје законе у једном параграфу, а и браћа му сва своја начела стрпају у један параграф на пр. Гавра: *шишај*

косу на три милиметра, грди старе хајдучке саборске одборе, клони се цркве, картај се, лажи и удварај се убицама, од којих ти живот зависи; слаткоречиви Божа: носи златан цвикер, иде на сваку страначку скупштину, зарађује на дневницама, проценама, и т. д. Јаша је збио само ово двоје у свој параграф: лажи и — убијај. — А шта народ вели на то? Трпи, трпи и верује да ће и они сви понети на онај свет само *праведна* дела своја. — Ха, хаааа да слепа света. Да му и кајеше режу с леђа, још би им веровао; пркосан је то свет, — но отрезниће се пре него што им вођа по други пут оде на занат. Себи већ зна направити мртвачки сандук, ал тешко да ће још изучити ткалачки занат, да себи и покров спреми. — Чујеш, биће то, стрина, лепа сарана. Бар учитељи сомборског среза учествоваће бесплатно. Шта мислиш да ли ће патријарх Гавра држати надгробно слово, ил ће се гушити у сузама. — Хм, хм, иди синко, пре ће се загушити гурабијом. Хм, хм, мислиш.

Питања у неизвесности.

Да ли ће ме радикали зблиља изабрати за патријарх?

Владика Гаврило.

Када ћу већ бити потврђен за школског референта?

К. Миловановић.

Колико би ја још могао извући предујма у ходошкој парници?

Миша Мушички.

Хоћу ли, Боже, моћи још који пут подићи и капеланску плату?

Проша Божа.

Да ли ће још Мађари тражити какви грдни зајам од нас?

Чланови саборског одбора.

Колико бих ја још могао извући из фондова као накладу за свој буђановачки мандат.

Свеучилишни проф. Др. А. Чивић.

Како дуго ћу још моћи лагати и варати тај слепи српски народ.

Јаков Томић.

Шта би Мађари радили са мном да ми сав српски народ окрене леђе?

Јаков Томић.

Да ће ли кад год српска „интелигенција“ упознати у мени Јоту II.

Јаков Томић.

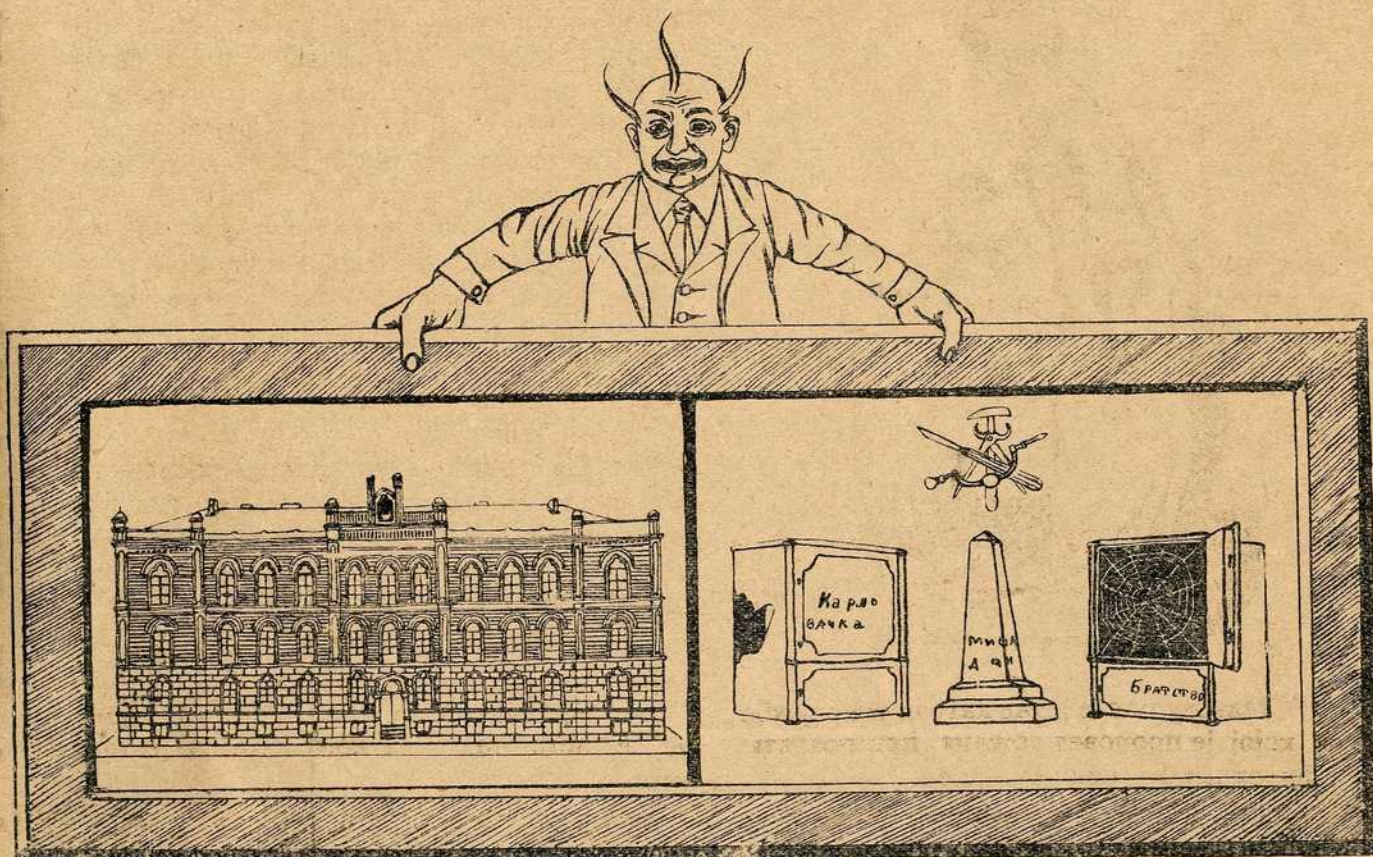
Ж е љ а.

С нестрпљењем очекује се Русовљевој искреношћу написана автобиографија Јакова Томића.

Сав поштен српски свет

После патријархове смрти. Ансихтекарта.

Стармлади: Види «стрина» упоредо, дела пок. патријарха Георгија и радикалне странке!

Чивутека посла.

Жена сеоског грка Самуила разболе се тешко. Када се видео Самуило у невољи, оде у цркву, помоли се Богу, и тамо се завери, да ће, ако му жена оздрави, жртвовати на добротворне цели своје најлепше јуне.

После кратког времена оздрави му жена и Самуило је видео, да мора испунити своје обећање.

Сутра дан устане рано, да упрегнути коње у кола и везати најлепше јуне. Већ јо скоро био и пошао, када је заповедио кочијашу, да веже за кола поред јунета и маторог, олињалог гаџу. Тако је отишао на вашар. Тамо се брзо нашао трговац.

— Пошто је ово јуне?

— Петнаест форината. Али га без гаџе не ћу продати.

— Па шта иштете за обоје?

— За јуне петнаест, а за кера осамдесет и пет форината. Свега само сто форината. Али једно без другог не дам.

Купац је помислио у себи, да има посла са неком лудом, али како је јуне вредило сто форината, погоде се.

Самуило метне обашка петнаест форината, што је добио за јуне. То ће дати за добротворне цели. А остали новац метне у други шпаг и рече:

— То је моје, јер сам то добио за гаџу.

Кикинђанин.

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

ТУМАЧЕЊЕ.

У Макову после једне католичке службе, на којој је проповед држана, при повратку кући запитаће синчић матер:

— Јел' мама, пречасни је казао, да су дузи невидими, да им ни одеће не треба.

— Тако је, чедо моје.

— Е, па што је онда отац пустио у пикслу за побожне цели једно дугме од чакшира.

ПИТАЊЕ.

А.) Кад народни пријатељ а потпредседник радикалне странке узима за молбу од десет реди у корист бродске српске црквено-школске општине сто двадесет круна, а за сигналирање списка, којима се босански кметови Срби на основу узајмљеног новца и преданог својим беговима откупују из ропства, узима од исте сиротиње хиљаду шест стотина круна, шта мислиш, колико тај радикал добија и узима за своје чланке у Pester Lloyd-у?

Б.) То, што добија, не броји, већ мери саћурицом; лаж се брате код радикала скупо плаћа.

Тамо ће им се то исто стрефити.

Има неке птице које се зову прдавци.

Та птица кад је слушаш цвркатати и какоћати мислиш сваки дан ти дукат носи, а у ствари она дневно пуни своје гњездо са »нечим«. Кад је за... нина а она се сели и тражи ново гњездо.

Ових дана су ти прдавци напустили своје мирисаво гњездо.

Пре но што ће се отселити, а они се нађу са једним чворком.

— Куда, тако? — питу их чворак?

— Селимо се...

— А куда?

— Далеко. Чак, чак!

— А зашто?

— Па право да ти кажемо опоганили смо своја гњезда, па нам се не седи више у њима. Знаш ванприродно миришу.

— А носите ли за собом тртицу, пита их чворак.

— Наравно да носимо! — вичу прдавци.

— Е, онда је штета за пут. И тамо ће те исто тако то ново гњездо опоганити.

*

Пре но што ће се »Народни Гнусник« преселити из Земунa у Загреб, а један Србенда ће упитати једног радикалску главешину зашто напуштају своје гњездо.

— Зашто? Не седи нам се овде више.

Луфт нам се не допада. Јако је загушљив. А и гњездо...

— А носите ли за собом...

— Па наравно...

— Е онда је штета за пут! Тамо ће вам се то исто стрефити.

Чешагија.

НАСЉЕДСТВО.

— Шта си наследио после смрти твоје пунице?

— Много, здраво много!

— Тако? Шта?

— Мир у мојој кући.

НАРОДНИМ ИЗДАЈИЦАМА.

Зар вам не стрепе срца и душе,
Зар вам се мисли ништа не буне?
Да туђим роду, издате смело
Српске нам милијуне!

Није вас страх, од тешке клетве;
Да народ српски сад вас не прокуне?
Што туђој руци, пружисте мирно
Српске нам милијуне!

Зар је вас стало за народ српски?!
Идеал ваш је: „Цепови пуни!“
Шта вас се тичу: клетва и мржња,
И српски милијуни!

Д. П.

ОБАВЕСТИ.

Од стране српске народне радикалне странке умољени смо да јавимо целом свету ово: централни одбор радикалне странке дозвољава свакоме, — без обзира на народност, веру и политичко уверење — приступ на страначке поузданичке састанке и скупштине, једино из јаким разлога забрањен је приступ — фотографима. — Пошто се међу коњима није до сада нашао фотограф, то је њима дозвољен приступ не само појединце, већ у читавим ергелама.

П.

Посланици радикалне странке на хрв. слав. сабору овим уљудно јављају, да све изјаве у њихово име, које допиру у јавност, не потичу из њихове браде, већ из главе Кошутова Geheimratha Кобике Tomvich-a.

„Figaro“ покрао „Врача“

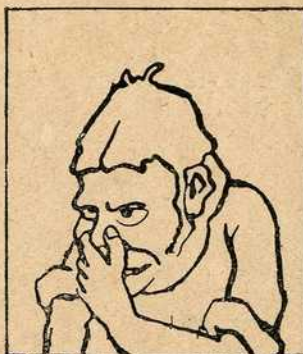
или

„Врач“ украо министра.

У претпоследњем броју »Врача« изволео нам је госп. Бешевић-Јашин, поручити (у Јашином сачињенију) да не исецкамо из немачког шаљивога листа »Фигара« слике, јер вели... то није **поштено!**

Е, лепо кад није поштено зашто сте одмах и идућем броју »Врача« после вашег савета украли из броја »Figara« министра Векерла. Ево их упоредо, колико

да се види то ваше **ПОШТЕЊЕ**, са којим се толико размећете.

Ова прва слика је ваша — а ова друга је из »Figara.« »Figaro« је изашао 21. септ. ове године ваш лист 1. новемб. п. р. о. г.

Да не буду они од »Figara« ту слику од вас украли. Fino друштво.

Нами поручује де не крадемо — а они краду.

Али ми нисмо крали него смо поједина клишета директно од уредништва поручили, и то можемо црним на бело доказати, свакоме кога та ствар интересира.

То је баш што рекао Мита Крадић, боктер: »Где сам ја, ту други не краде? (Јер он сам краде!)

Еле и опет — њушку у зобницу.

Стармлади.

У једној српској читаоници у Угарској.

Јоца (спусти једне новине): Шта је данас највећа спрдња?

Шаца: Што је Мата управитељ штампарије.

Јоца: Није.

Шаца: Што је Божа српско православно свештеник и прота.

Јоца: Није.

Шаца: Што и Гаврило хоће да буде патријар.

Јоца: Није.

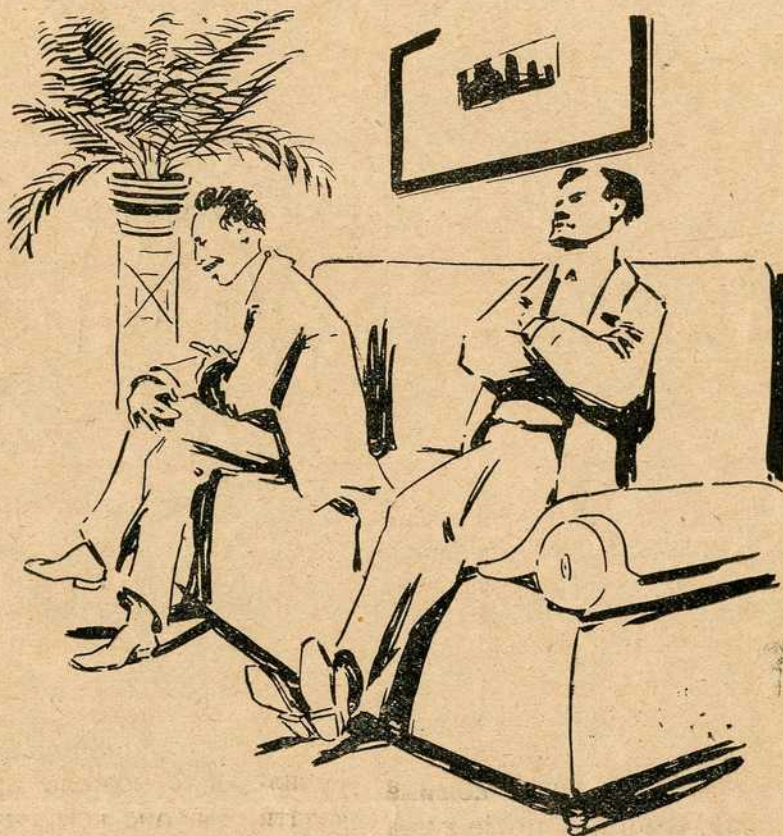
Шаца: Што учитељи још радикалима верују.

Јоца: Није (и сад пружи Шаца »Заставу.«)

Шаца: Ха, Ха, што Јаша Томић пише о неодољивој историји.

Јоца: Погодио си; веће спрдње данас нема.

Тавна тачка.

Посредник за женидбу : Морам Вам признати да девојка има и једну тавну тачку у животу.

Младожења : А је ли још у животу та тавна тачка ?

Из Пеште.

Кад је радикалска депутација већ по десети пут чула од свију министара, да ће се сви закључци туцинданскога сабора *одмах* потврдити, разиђу се чланови по Пешти куд који.

Јаша и Гавра случајно се одмараху на ланчаној ђуприји. У тај мах случајно се туда провезе министар Кошут и кад дође близу наших првака он случајно из фијакера пљуну на њихову страну.

О, те радости! Не зна Јаша и Гавро шта би. Тек у неке рече Јаша Гаври: Узми мало артије да саставимо телеграме нашим листовима,

Гавра: Ево, прво „Застави.“

Јаша: Да, да, Кести ово: Кошут милостиво пљнуо на ме, пази да га добро сад полижемо пред нашим светом.

Гавра: И на ме је преузвишени изволео пљнути.

Јаша: Мир! — Пиши даље.

Гавра: Сад „Народном Гласнику“.

Јаша: Тај не мора знати за нашу радост. Пиши ово: самосталце нападај најлуђим клеветама, јер им оповргавање и деманти у „Србобрану“ одузимају много простора; за нас је и то доста.

Гавра: А сад фацицу.

Јаша: Пст! Не мој бит' безобразан!

Гавра: Дакле Бабићевом „Одјеку.“

Јаша: Пиши Србима лажи, Немцима лажи јер нам још може Ракоцај помоћи.

Гавра: Но, но, надај се.

Јаша: Нооо — како ти то предамном говориш.

Гавра: Сад још пакрчком »Гласнику.“

Јаша: А Јанков мозак не треба солити, оно „дете“ већ зна, како се ради.

Полицај са стране: »О istenem... за мало министрове пљувачке колко се отимају. Благо radikalis-párt-y.

Чудни рођаци.

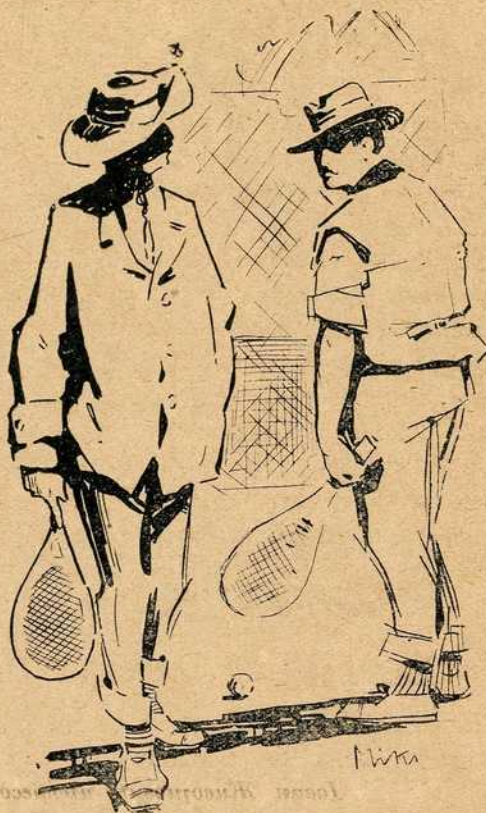
Франк: Сервус Јаков-leben. Јеси ли још магарац?

Јаков: Нисам више магарац!

Франк: А ја мислим да јеси.

Јаков: Зашто? Јесам ли зато магарац, што сам твој пријатељ, или сам ти пријатељ што сам магарац?

Има изузетна.

— Ја тако је то, драги пријатељу, што човек од нечег више има, све би више хтео.

— Не увек. На пример, је ли вам жена родила кад год близанце?

Ђука и Шука.

Шука: Бога ти Ђука откуд Јаков баш сад пронашао да чепрка по Руварчевој историји?

Ђука: Па знаш како је Руварац доказивао, да ми нисмо имали ни Југ Богдана, ни девет Југовића,

ни Милош Обилића нити је Вук издао Српство.

Шука: Па?

Ђука: Па Јаков је рад да то онима под сучачом растумачи, па не зна како ће. Срамота га је од како је постао Хазафих, да поред свог осталог издајства и пљувања Српства мало и за нашим претцима и славним ко-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

У совским јунацима не пљуне, па ако га и сад не пусте у Даљ, онда му не преостаје друго, осим у тишлерај!

* * *

Бука: А камо тебе Шука у недељу на родном селу?

Шука: Знаш, брате, ја нисам пријатељ гњаважа!

Бука: Каква гњаважа? Да си чуо оног Јовановог како уме лепо да прича о пчели маленој, која лети око цвећа шареног! То уживање је трајало пуна два сата.

Шука: Сироти слушаоци!

Бука: А што да су сироти? Та то је била сама дечурлија. Сифон је скупио око 300 школске деце, па та душевна гњаважа им је сасвим добро дошла, боље им масаже не треба.

Календарска сезона.

— *Календар Матице Српске* је и ове године уређен да не може бити лепше.

Јован Живојновић, професор.

— *Календар „Гњаважор“* пркоси сваком календару, а част и поштовање Матичином Календару, који нам свима служи на дику и рећи видуку.

Светозар Огњавић,
звани „гњаважор.“

— „*Ласта*“ „*Врабац*“ — и многе друге календарске животиње изводим ове године ја.

Сима Чивушин

поседник највеће календарске менаџерије.

Гласови који се проносе, да сам ја уредио календар Матице Српске — не одговара истини.

Андрија Плавшић,

дугогодишњи уредник с маказама — календара „Орда.“

Ове године и ја издајем разне календаре.

Лука Јоцић.

И ја!

Лука К. Алексијевић.

Најевтинији је календар без сумње „*Рад*“ — који се продаје као и сваке године на киле. Згодан за паковање купуса, сланине сира и т. д. — а могу га и алвације употребити. Цена 80 потура — или 6 новч. кила. Све поруџбине се шаљу уз круну на штемпл на шифру „Тумач.“

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ.

Са овим дуплим бројем „*Стармладог*“ отварамо претплату на Ш. четврт која стаје круна две или на пола године круне четир. Мислимо да је досадањом сатиром и карикатурним сликама јасно обележен правац нашег листа.

Лист би могао још боље карикатурне слике и богатији материјал из разни крајева српства доносити кад би и г. г. после платници имали доброту задовољити се са овом нашом опоменом у листу те нам послали дужну претплату а тим би нам уштедили новац око писмених опомена, а уједно пружили средства, да се набаве сарадници за хонорар. Г. г. претплатнике којима смо послали повчане упутнице молимо, да претплату обнове.

Опу г. последплатнике којима ни писмена опомена не помаже и последњи пут молимо за претплату.

Администрација и уредништво

„*Стармладог*“.

ЛИСТАК.

Хенрих Конти.

У берберници.

(Цршица.)

(Летње после подне. Радионица је празна. Врућина је. Не долази нико. Два берберска шегрта су господари у радионици. Газда спава, помоћници се купају.)

Алекса: Та никада не ћемо бити људи, ако се сами не научимо.

Стева: Добро, добро... па шта да радимо?

Алекса: Ти ћеш изаћи напоље Стево и вратићеш се патраг. Ти ћеш бити муштерија, а ја помоћник.

Стева: Добро.

Алекса: Но, одлазм!

Стева (изађе напоље, мало затим се поврати. Гордо испупчи плућа): Добар дан.

Алекса (прискочи му): Слуга сам понизан! Изволте заповедајте!

Стева (покаже на образ): Брада...

Алекса: Ја, моли покорно.

Стева (обеси шешир о клин): Само брзо, јер немам времена... званије...

Алекса (на једној столици окрене јастучић): Изволте сести...

Стева (седне отменим покретом и извади цигарету, запали је и дуне дим у Александрово лице.)

Алекса (тихо): Ти море, добићеш батина, ако те видим! (Гласно.) Врућина је, високородни господине...! (равно га сапуни.)

Стева (све једнако дими): Хм!... дајте ми само једне новине!

Алекса (скочи услужно): Изволте, заповедајте!

(С поља се чују гегајући кораци. Два дечка се поплаше, Алекса испусти тањир са сапуницом и јурну у један кутак. Отворе се врата, појави се једна кудрава глава и дечацима сасвим олакша, када је иста проговорила дршћући, покорно:

— Срећан добар дан желим... У име оца, и сина и светог духа...

Стане и погледа око себе.

— Нема овде никог?

(Затвори за собом врата и одгега се.)

Стева (се појави. На лицу му се суши сапуњава пена): Чуј, ала сам се поплашио.

Алекса (прво погледе на тањир за сапуњање и подигне га радосно): Није се разбио!

Стева: Но, опери ме!

Алекса: Како да не...! сада ћемо наставити..

Стева: А ако опет дођу?

Алекса: Нека дођу!

Стева: Ја не ћу да будем крив! (Седне, надме се, палегне и из цена извади цигарету, коју је био сакрио. Још је горела. Срећа, што ми није изгорео капут. Гледај... (Здими и настави своју улогу.) Брзо, само брзо, пријатељу!

Алекса (брзо оштри бријач и хоће да забавља госта речима): Какав ће бити усев, високородни господине. Јесте ли изволили чути, да је градоначалниковица побегла... да је сврома господин бележник скрхао ногу... али ће храна бити на цени, хвала Богу...

Стева (чудећи се зине. Изађе из улоге.) Ти, Шацо, откуда знаш све то?

Алекса (витлајући бријач приближивао му се и није му одговорио на питање): Заиста, не ваља овај свет, високородни господине... Да ће госпобица Молнарева са подбележником... ко би могао помислити?... ко би могао помислити...

Стева (замоче): Пазите!

Алекса: То је свеједно!... сада се играмо, а ти моли за опростење...

Алекса: Молим, опростите, високородни господине. Нисам знао, да имате брадавицу!

Стева: Не дрљајте толико, него пазите, ви марва! (тихо): Је ли добро?... Море!...

Алекса: Врло добро!... још отменије... грубље!

Стева: Човек тако одлази испод ваше руке, као да одеру...

Алекса (безобразно): То је претераност, високородни господине! нигде не пазе тако на кожу муштерије, као код нас...

Стева: Могу рећи, добро смо...

Алекса (окретно вуче бријач по Стевином глатком образу и брбља непрестано): Богме се не види на високородном господину, да је деда...

Стева (се насмеје): Ти, лудаче!

Алекса: Лице вам је тако млада, да га је брити заиста уживање.

Стева: Но, журите се само, журите се!

Алекса (тише): Ти, Стеване, сада не знам, шта да долази.

Стева: Видиш каква си марва! Сада ми опери образ.

Алекса: Имаш право!... (донесе воде и опере Стевин образ од сапуна. Затим опет наоштри бријач, да га избрије.)

Стева (на нос му слети мува и док је пр-

ћио нос, Алекса га посече. На свежој кожи се одмах показа танка, првена пруга): Ви марво! Не знате пазити!... (Скочи и ђуши га.)

Алекса (засуче рукаве, да га удари патраг): Но, чекај!...

Стева (га плашљиво теши): Море, ја сам сада муштерија... не дирај се...

Алекса (се угризе за усне): Да!... (Другим гласом): Не срдите се високородни господине... искочио је... бадава... тако фиња кожа... (на страну): Чекај само, чекај... бићу и ја муштерија...

Стева (гњевно, као што приличи једној отменој муштерији): Но, та свршите већ једном! Тако ћу изгледати, када ме пустите, као да су ме оперирали. Сирота жена неће ме моћи познати...

Алекса: Један минут, молим... само један минут. (Утре га винским спиритом, поспе га пудром, очешља му косу. Све је то урадио привлично грубо, јер се игра приближивала крају).

Стева: Но је ли, то је тај такозвани берберски минут?...

Алекса: Да, молим покорно... (скине пешкир с врата). Слуга сам понизан!... (Очисти га метлицом и пружи према њему руку): Но, не ћеш дати ништа?

Стева: Како да не!.. Валда што си ме посекао!

Алекса (презорно): Тако си грубијан и прљав, као каква муштерија...

Стева: Но, сада буди ти муштерија!

Алекса: Како да не, да ми одсечеш ухо, ти глупаче...

Алекса (седне и доусти, да му метне пешкир и да га намаже сапуном по косу, по устима. Уједаред скочи и ђуши га): Та зар не умеете да назите?...

Стева: Ти безобразниче, ти си ми врло брзо вратно ђушку!

Алекса: Све једно... бар ме нећеш посећи... Ја се више не ћу ни играти...

Стева: Па због чега се не ћеш више играти, ти безобразниче?...

Алекса (се смеје): Како да не?... Да ме искасаниш...

Стева (гњевно потрчи према њему): Па онда ево ти!... На!... (Ђуши га).

Алекса: Но, чекај!... (Потрчи за њим, повија га, међутим су метали столице један другом испред ногу, стравале случајно чанак, Стева падне на земљу, Алекса њему на врат и принушив га, почне га немилосрдно сапунити. Лице косу, одело,

где га је дохватио): Ето цето!... разбојниче!... муштерија!... ти!...

Стева је дрекао и како се хитао под Алексе, зграби сапун и случајно оп доспе горе. Сада почне он да сапуни и Шандорова уста беху брзо сама пена. Међутим је дрекао, колико је год могао. Напослетку му угура парче сапуна у уста које прогута.)

(На дреку и ларму појави се мајсторица, на што оба обешњака скоче поплашено; из уста, и одела им све текла пена. Мајсторица ужаснута пљесну рукама:

— Боже мој!... Шта је с вама? Но, чекајте само, добићете већ!

Истрчи напоље. А деца са највећом брзином намештају разбацане столице на своја места.

Превео:

Чedomиpовић.

Шегртски посао.

I. Шегра: Данас сам казао мајстору: Мајсторе, ако сте ради још једном да ме провонштите а ви се пожурите.

II. Шегра: А зашто да се пожури?

I. Шегра: Јер после 1 сата ћу се ослободити.

Алекса Шантић, Мостар.

ПРЕ ДРАСПЕЋЕМ.

Хоћу да живим животом Човјека!
Хоћу да љубим, да трпим и страдам,
У својој вјери да се Добру надам
Што 'но ће доћи к'о света ријека

Да гријех спере! Моју клетву нико
Дочути неће, баце ли се на ме;
На људску пакост ја сам давно свикô
И знам да сунце не боји се таме...

Подвигом светим будићу из гроба:
Једнакост, Братство и Слободу роба,
Што спутан сунца васкрснога жуди;

И крвљу својом прелићу све путе
Идући Теби, и вјерујућ' у Те,
Ускрсли Брате потишћених људи
„Босанска Вила“.

ПИТАЊА.

Ко би нам умео одговорити, колико су отежале радикалске главешине, од када се налазе на даљском кукурузу?

Каквим је кораком журио Стеван Бенин, кад га је са еснајгом и још неким ситницама нестало из манастира?

Где се најскромнији српски владика Габор Змијановић боље осећао: или сада у Даљу, или некада на Ривијери?

Има ли српски народ бољих финансијера, него што су чланови крњег Саборског Одбора?

Да ли је Јаша Томић Бог или краљ радикалима?

Имају ли наши народни фондови још који милијун за Мађаре?

Д. и.

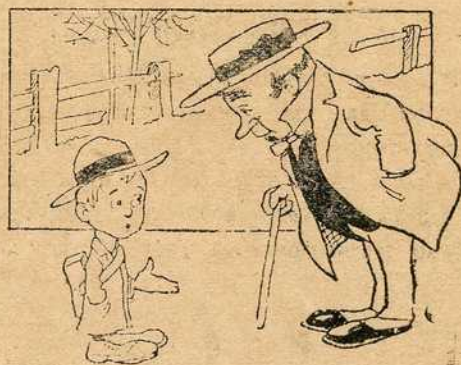
Учтиво питање.

Молимо управу славне радикалне странке да нам јави; када и где ће бити идући велики народни збор исте странке.

С поштовањем

Самосталски фотографи.

Издајемо и опет дупли број, пошто су клишеји касно стигли.

Отац: Но синко, учи добро, па ако донесеш добру сведоџбу, купићу ти једне мамузе.

Син: А шта ће ми мамузе? Не дам се ја тако јевтино поткупити! — Нисам ја радикал.

Домаћин у теснацу.

Домаћин коме се иначе није пресипало, добио госте. Али уједно поче и киша да пада, те гости не могоше кући. Јело се, пило се, пекла се патка за патком, гуска за гуском, а киша и не мисли да престане. Потрошиле се кобасице и сланина из сџака, у подруму дотрајало вина, а гости још седе, јер не могу кући због кише. Кад су већ и последње пиленце појели, домаћин изиђе у двориште, подигне руку па из дубине срца ускликну: Ох боже, боже! је си ли имао кад год гостију. — Ако си имао даћеш да киша престане, да се и ја беде курталишем.

М—и.

Успех мађарског језика.

Наш Андрија иде у први разред, па се више пута код куће хвали, да већ зна и мађарски читати. То је чула мала Даница, која не иде у школу.

Кад дође лето, дадосмо Андрију да учи писати. После шест недеља дође он кући и похвали се да већ зна пливати. Сад ће тек Даница да рече своју, т. ј. запитаће га: Је ли, браца, а знаш ли већ и мађарски пливати.

СРЕЋА ЊЕГОВА.

Андраш: Слушај, кума Мађашу, ти би требао сваки дан да Бога хвалиш, што те није створио стоком.

Мађаш: А за што, кума Андраше?

Андраш: Како за што? Да си овца, ти не би могао пасти траву од твог великог носа.

Груварац.

Р е б у с.

У прошлом броју, она женска са запечаних уста значи: „Врач“. Правило је решио: Жива Ђуручин Рубин из В. Кикинде и њему ће се лист бесплатно за целу годину слати.

Одговори уредништва.

Ј. Богдановић, Будимпешта. Примили смо Ваше стихове и судећи по истима, Вас је морао или когод по глави одаламити или Вас је понео па испустио, тек види се, да нисте читави.

Нарден, новинар, Берлин. Мило ће нам бити. За Вас ће се увек наћи у Н. Саду посла. Иста сорта и код нас у једну повећу кућу улази и излази, као у голубињаку, па ако нисте шкакљиви од брице изволте у Н. Сад.

Н. Новаковић, Бачфелдварач. Наш лист је, одвећ оштар; да постигнете ипак жељену циљ, ми би вам препоручили »Заставу«, она је куд и камо мекша. Пробајте па ћете се уверити. Ми смо се већ уверили.

Младом појети - у Н. Саду. Жао нам је да Вам рукопис ваших песама не можемо вратити на овој скупоћи дрва; напротив молимо још који дењак.

Сарајлику у В. Б. Једно је одвећ пикантно а друго није интересантно.

Драг. - П. Ђ. Београд. Лепо пишете само много иштете! Ви мислите сигурно, да смо и ми у сродству са босанском владом.

Созвљонцу у Вршцу. Молимо Вас за мало материјала о њему.

Хонорарном сарајлику - у месту. Камо обећано? Шта бегате од нас к'о Рокнић испред фотографског апарата. Нема, нема, — па ништа за то.

Ј. П. у З. Верујемо да ми „Застави“ нисмо шљиви. На против ми јој морамо пре на какав апарат за секирацију изгледати.

Госп. М. К. у С За све је одговоран наш лист и молимо, да никог не теретите у колико на правац листа нико не упливише.

Петар Лазич, Рајево. На ваше, управо Врачевицино писмо, мислим да имате довољног одговора за штудију. Оно да богме Лаза Костић вели: »штудија је мучан посао« али ипак »проштудирајте« ви ваше. по вама »српске светиње« писмо, још једаред, шат га одгоненете, а не као »морално одговорни« да слаже својим претплатницима и обмахне их, да је то писмо већ у »Врачу« било штампано и ако је госпођа власница поручила, пре но што ћемо га штампати, да га она има у копији. Али наравно тугаљива је то ствар своју обрану штампати, своје од светиње свето писмо. — Свет к'о свет, ти пишеш једно а он ти провиди ребра па чита друго. Иначе на ону другу вашу поруку отпоручујем вам, да нам је познато у братнајду својство уклањања, па ма и брицом. Толико вашег равнања ради, а боже здравља, биће тога још, само мало стрпљења. Нисмо ради да са вама »гњавимо« своје читаоце. Дакле утешите се — није вам упалило да нас заплашите и терорисањем уста заупшите. Поздравље, како вама, тако и »моралном« »запечаћеном«, стрини и свима који се за наше здравље интересирају.

СИТНИ ОГЛАСИ.

Стају 4 круне на пола или 2 круне на четврт године, а лист се претплатницима огласа бесплатно даје.

<p>За усисавање влаге из штампарија и магацина препоручује себе</p> <p>Мата Косовац.</p>	<p>За састављања изјава на основу §. 16. т. зв. препоручује се уз врло мали хонорар</p> <p>Dr. Светислав.</p>	<p>Повољне оцене о мојим песничким радовима молим да се достављају члановима Матице Српске</p> <p>Dr. Бошко.</p>
<p>Све противнике Србобранофоба и Руварцофоба позива на пиво</p> <p>Радикалофил и јашофоб прота карловачки КАРА-ЈОВАН.</p>	<p><i>Једне мамузе и кутију масти за бркове дајемо као награду ономе, ко је у стазу свратио пажњу и позорност „Српске Мисли“ једино — на Мароко.</i></p> <p>Уредништво »Заставе«.</p>	<p>Ко дозна, да се гдегод одржала радикалска скупштина или ма какви састанак без моје присутности, молим га да ми то одмах јави, да могу сазиваче и разносаче позива судским путем прогонити</p> <p>активни прота Божа.</p>
<p>Најјефтиније решава босанско аграрно питање</p> <p>Dr. Никола, радикал.</p>		<p>Све лажи, клевете, обмане, погрде, опсене, нападаје и све, што може поједине личностима и најмање умрљати прима уз највиши хонорар</p> <p>„Застава“</p>

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

ПРВА СРПСКА ТВОРНИЦА

искључиво свих срп. прав. цркв. утвари

Луке К. Алексијевића

У НОВОМ САДУ

препоручује

нов српски народни велики

ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР**„СВЕТИ САВА“**

за год. 1908.

Творница није жалила ни труда ни трошка, који улаже у ово издање, које се штампа у **35.000** примерака, уверена, да ће свако у овом календару наћи **народну читанку**.

Слике су одабране, хартија фина, штампа је читка и чиста. 477 16 —

Цена му је само **35 новчића**.Препродавци добијају **33 1/3%** попушта.

Даље препоручује

најновије издање Св. икона

на велико и на мало

на хартији, израђених масном бојом по строго српском православном облику и пропису. Израда ових икона је прегледана и одобрена од краљевске српске митрополије под бр. 543. (1905.) и 659. (1906.) у Београду. Цене на велико код наруџбине од најмање сто комада

у величини 46/34 цм. комад по
40 потура

ове су израђене у сјајној масној лакованој боји)
а у величини 50/36 цм. комад по
60 потура

на ове у масној боји те изгледају као да су на (платну). Исто тако препоручује и све друге потребе и *црквене утвари*, израђује и позлађује иконостасе, и Христове гробове као и свете иконе на платну за иконостасе и домове.

Цена је листу: на годину К 8, на 1/2 године К 4, на 1/4 године К 2.

„Стармлади“ излази 1. и 16.ог сваког месеца. Рукописи се шаљу на уредништво. Претплата се шаље на администрацију „Стармладог“ у Нови Сад (Ujvidék), Хаџић-Светићева улица број. 6.

УРЕЂУЈЕ: СТАРМЛАДИ.

(Поједини бој 30 пот.)

Одговорни уредник: Петар Крстоношић

Власник и издавалац: М. Крстоношић.

Штампарија д. д. Браника, Н. Сад.

У врти по **40 пот.** икона има ових:
Мати Божја, св. Ђурађ на коњу, св. Лука, св. Димитрије, св. Никола, св. Стеван Архиђакон, Арханђел Михаило, св. Јован Крститељ и св. Параскева.

У врти по **60 пот.** пак ових:
св. Ђурађ некак (Ђурђић), св. Сава, св. Стеван краљ Дечански (Свети Мрта), св. Томи, св. Арсеније, св. Кузман и Дамјан, св. Петар и Павле, Васкресеније св. Лазара, св. Алмисије Стољинице, св. Кирјак Отшелник (Михољдан).

На захтевање шаље свој велики илустровани ценовник бесплатно.

Лука К. Алексијевић

Нови Сад (Ujvidék — Hungaria).

Златан сат на дар.

Свакоме, ко ми год скупи претплату на моје дело, које је сад изашло из штампе

Просветни надничари

растури књиге и новац пошље, даћу у место уобичајеног рабата, као награду: на 10 претплатника сат будилник или од никла за џеп, на 20 претплатника сат од сребра за џеп, на 30 сребри сат за мушке или женске, са дуплим поклопцем, на 40 сат од тула сребра за мушке или женске, на 60 претплатника сат за џеп, мали женски од правог злата (14 карата) и на послетку на 80 претплатника сат од правог злата (14 карата) за мушке.

Цена је књизи 1 круна. Они који мисле поштено, могу књиге и без новаца добити, па тек кад их растуре, да нам новац пошаљу.

Сви сатови се набављају из једне чувене швајцарске фабрике и само услед тога је могућа тако велика награда, што се на књигама уступа 50% попушта, који се даје у роби по сопственом коштању скупљачима претплате.

Све поруџбине ваља слати на адресу:

Петар Крстоношић

Хаџић Светићева ул. бр. 6